

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันสภาพสังคมของประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ การจัดการศึกษาจึงจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคมดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การศึกษาในระดับประถมศึกษาอันเป็นการศึกษาขั้นพื้นฐาน และเป็นการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นทุกยุคทุกสมัยจึงได้ให้ความสนใจต่อการพัฒนาการศึกษาในระดับนี้เป็นพิเศษ ดังจะเห็นได้จาก การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรประถมศึกษาตั้งแต่อดีตเป็นต้นมา คณะกรรมการหลักสูตรประถมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้วิเคราะห์หลักสูตรประถมศึกษาฉบับ ๒๕๐๓ ดำเนินการร่างหลักสูตรประถมศึกษา และประกาศใช้ในปี พ.ศ. ๒๕๒๑ ซึ่งถือกันว่าเป็นหลักสูตรที่มีความเหมาะสม ฝึกให้ "เรียนคิด" เป็น ทำเป็น สามารถนำความรู้ ประสบการณ์ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตได้โดยสันติวิธี

ความแตกต่างใน เนื้อหาสาระของหลักสูตร เก่ากับหลักสูตรใหม่มีมากพอสมควร เนื่องจากได้ เปลี่ยนจากการสอน เป็นรายวิชาในหลักสูตร เก่ามาจัด เป็นกลุ่มวิชาต่าง ๆ ซึ่งแบ่ง เป็น ๔ กลุ่ม คือ กลุ่มทักษะ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย กลุ่มงานพื้นฐานอาชีพ และเพิ่มกลุ่มประสบการณ์พิเศษ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ และ ๖ การจัดการ เรียนการสอน เน้นให้ "เรียนคิด" เกิดทักษะจากประสบการณ์มากกว่า สอนให้ "รู้หนังสือ" เพียงอย่างเดียว

แม้ว่าหลักสูตร พ.ศ. ๒๕๒๑ จะเป็นที่ยอมรับจากนักวิชาการหลายฝ่ายว่าเหมาะสมดีแล้ว แต่ยังมีเสียงวิพากษ์วิจารณ์อย่างมากในหมู่ผู้จัดทำหลักสูตร และผู้ใช้หลักสูตร ทั้งนี้ เพราะผู้ใช้หลักสูตรไม่สามารถดำเนินการให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่หลักสูตรกำหนดได้ เนื่องจากประสบปัญหาต่าง ๆ มากมาย นับตั้งแต่องค์ประกอบที่ไม่เหมาะสมของ เนื้อหา ในหลักสูตร ปัญหาในด้านการจัดการ เรียนการสอน การบริหารและการจัดบริการด้านบุคลากร การจัดเวลาเรียน การจัดส่งคู่มือครูและหนังสือเรียน ตลอดจนการใช้ทรัพยากร ในท้องถิ่น

ในกลุ่มประสบการณ์ทั้ง ๕ กลุ่มของหลักสูตรประถมศึกษา กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตนั้นว่าเป็นกลุ่มประสบการณ์กลุ่มหนึ่งที่มีปัญหาไม่ย่อย เนื่องจากมีลักษณะบูรณาการวิชาการหลายสาขา เข้าไว้ด้วยกัน ซึ่งเป็นลักษณะที่ผิดจากหลักสูตร เกามาก จึงเป็นปัญหาความเข้าใจในเรื่องการจัดหลักสูตรบูรณาการ และยังผลให้เกิดความขัดแย้งว่า ควรจะมีการบูรณาการหรือไม่ แก้วตา คณะวรรณ กล่าววาทะการบูรณาการ เรียนรู้ทั้งหมดของหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๑ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตเป็นกลุ่มที่มีปัญหามากที่สุด เพราะนำเอาหลักวิชาต่าง ๆ ซึ่งมีธรรมชาติต่างกัน เข้ามารวมไว้ด้วยกัน ทำให้การเลือกสาระความรู้ไม่สัมพันธ์กับจุดมุ่งหมาย (แก้วตา คณะวรรณ ๒๕๒๑ : ๕๖-๕๘) นอกจากนี้ ผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาก็มีความเห็นว่า เนื้อหาของหลักสูตรยังขาดสาระความรู้ที่สำคัญ นิดา สะเพียรชัย กล่าววาทะการสร้างเสริมความรู้ความเข้าใจทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีระดับประถมศึกษา ควรได้รับความสนใจมากเป็นพิเศษ แต่การจัดวิชาวิทยาศาสตร์บูรณาการกับสังคมศึกษาและสุขศึกษา โดยจัดเป็นหน่วยการเรียน ทำให้การเรียนการสอนอาจจะเกิดความซ้ำซ้อนไม่ต่อเนื่องกัน (นิดา สะเพียรชัย ๒๕๒๓ : ๔-๖) ครูผู้สอนส่วนใหญ่ก็ยังมีความเห็นว่า ควรแยกเนื้อหาของกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตออกเป็นรายวิชาย่อย (สรุปการวิเคราะห์ข้อมูล เกี่ยวกับโครงสร้างและเนื้อหาสาระหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๒๑, ๒๕๒๓ : ๑๗) นอกจากนี้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก็ไม่ต่างไปจากหลักสูตรเก่า ดังที่ปรากฏผลในรายงานการวิจัยของกรมวิชาการ ใน พ.ศ. ๒๕๒๑ ว่า กลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มทดลอง ในที่ต่อมากรมวิชาการได้ทำการวิจัยในเรื่องการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนตามหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๓ ปรากฏว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ของทั้งสองหลักสูตรมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มเสริมสร้างประสบการณ์ชีวิตไม่แตกต่างกัน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ที่เรียนตามหลักสูตรทดลอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนตามหลักสูตร พ.ศ. ๒๕๐๓ (กรมวิชาการ ๒๕๒๒ อ้างอิงใน สุนน อมรวิวัฒน์ ๒๕๒๕ : ๓๓๗ - ๓๓๘)

ด้านความสามารถของครู ผลการวิจัยของหน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานการศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า ความถนัดในการสอนของครูทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .๐๑

(หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี ๒๕๒๔ : ๒๕)
 ประสงค์ เกียรติการันย์ กล่าวไว้ว่า ตัวพยากรณ์ที่ดีขององค์ประกอบด้านตัวครู ซึ่งสามารถ
 พยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนกลุ่มสร้าง เสริมประสบการณ์ชีวิตชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒
 ๒๕๒๕ แก้วฉวีของครู ถ้านักเรียนได้เรียนกับครูที่มีวุฒิทางการศึกษาสูง ย่อมมีโอกาสที่จะเรียนวิชา
 นี้ได้ผลดี (ประสงค์ เกียรติการันย์ ๒๕๒๖ : ๑๕๕ - ๑๕๘) แต่การสอนกลุ่มสร้างเสริม-
 ประสบการณ์ชีวิตในระดับนี้ก็ยังประสบปัญหาขาดครูที่มีวุฒิทางการศึกษาสูง ดังที่ นิดา
 สะเหียรชัย กล่าวไว้

เมื่อพิจารณาถึงวุฒิของครูระดับประถมศึกษา จะพบว่า ในจำนวนครู ๓๐๐,๐๐๐ คน
 มีครูวุฒิปริญญาตรีประมาณ ๑๐% อนุปริญญา ๕๕% และอีก ๒๒% เป็นครูที่วุฒิต่ำกว่า
 อนุปริญญา ซึ่งรวมถึงครูที่ไม่มีวุฒิทางครูเลย คือจบแค่ ม.ศ.๓ หรือต่ำกว่า จึงไม่เป็น
 ของแปลกที่ครูส่วนใหญ่ไม่สามารถสอนวิทยาศาสตร์ในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
 ใหม่รรดู เป้าหมายของหลักสูตรได้ตามที่คาดหวัง

ในด้านการจัด เวลา เรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต พบว่า ครูส่วนใหญ่
 ใช้เวลาในการสอนไม่เต็มที่ ตามอัตราที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ทั้งที่ครูมีเวลาในการสอน
 ตามแผนจนสามารถใช้ เวลาที่จะสอนตามแผนนี้ไปใช้สอนกลุ่มทักษะได้ การที่ครูเน้นในเรื่อง
 การอ่านออกเขียนได้ โดยใช้เวลาเรียนของกลุ่มอื่นมาเพิ่มให้กับการเรียนในกลุ่มทักษะ เป็น
 เรื่องที่ไม่ถูกต้องตาม เจตนารมณ์ของหลักสูตรใหม่ เพราะหลักสูตรใหม่ไม่ได้มุ่งให้ครูเรียนอ่าน
 เขียน และคิด เลขได้ เท่านั้น แต่ยังมีมุ่งที่จะ เน้นคุณลักษณะและสร้างนิสัย ตลอดจนความรู้
 ความเข้าใจและประสบการณ์ที่จะนำไปใช้ในวิถีชีวิตประจำวันอีกด้วย (วิชัย ศุภนคร
 ๒๕๒๓ : ๑๘ - ๒๐)

ด้านการจัดการ เรียนการสอน ผลการวิจัยของ สันศักดิ์ อินทริกานนท์ พบว่า
 ครูขาดความรู้ความสามารถในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน (สันศักดิ์ อินทริกานนท์
 ๒๕๒๖ : บทคัดย่อ) พิทยา ลงกรณ์ พิศาธ เอมอร กล่าวไว้ว่า ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่
 สืบเนื่องมาจากครูส่วนใหญ่ไม่เข้าใจกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวหลักสูตรใหม่ การจัด
 กิจกรรมการเรียนการสอนในโรงเรียนส่วนใหญ่ยังคงดำเนินการได้ไม่บรรลุเป้าหมายและ
 แนวทางที่หลักสูตรกำหนดไว้ และผลการวิจัยของ ประมวล เสนาฤทธิ์ พบว่า ครูและ

ผู้บริหารโรงเรียนสวนใหญ่จัดการเรียนการสอนตามแนวการใช้หลักสูตร ที่กรมวิชาการ
วางไว้ในระดับปานกลางถึงต่ำ (ประมวล เสนาฤทธิ ๒๕๒๑ : ๔๔-๔๕ อ้างถึงใบ
สัปดาห์ที่ ชัยติยาสุวรรณ ๒๕๒๒ : ๒) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของกรมวิชาการที่พบว่า
พฤติกรรมการสอนของครูที่ใช้หลักสูตรใหม่กับหลักสูตร เก่า มีลักษณะ เช่นเดียวกัน เป็นสวนใหญ่
กล่าวคือ ครูไม่นิยมใช้สื่อการสอน บังคับใช้วิธีบรรยาย บังเรียนนั่งฟัง มีการซักถามเพียง
ส่วนน้อย กิจกรรมการเรียนการสอนสวนใหญ่ไม่ เป็นไปตามแนวของหลักสูตรใหม่ ใ้ว่า
จะ เปรียบเทียบตามภาคภูมิศาสตร์ หรือสังกัดโรงเรียนก็ตาม (กรมวิชาการ ๒๕๒๔ :
๖-๑๗)

ปัญหาที่สำคัญด้านหนึ่งก็คือ ปัญหาการเรียนการสอน ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็น
ต้องใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตร พ.ศ. ๒๕๒๑ เพราะ เป็นเครื่องมือที่จะช่วยเสริม
ให้เด็กเกิดการ เรียนรู้และมีสัยใ้รู้ แต่ครูมักประสบปัญหาการขาดแคลนสื่อการเรียน
การสอน วิเชียร เข็มเมือง กล่าววว่า ผลจากการทดลองใช้หลักสูตรใหม่ครูต้องการ
ความช่วยเหลือในด้านสื่อการเรียนการสอน เป็นอันดับแรก (วิเชียร เข็มเมือง ๒๕๒๐ :
๑๕๑) และยังมีครูจำนวนมากต้องลงทุนจัดหาวัสดุ เครื่องเขียน เครื่องมือเอาเอง
นอกจากนี้ ยังมีปัญหาในค้ำครุทำสื่อการเรียนการสอนไม่เป็น และไม่มีเวลาทำ
(วันชัย ศุภนคร ๒๕๒๒ : ๒๐-๒๑)

ปัญหาในด้านการวัดและประเมินผล ยัง เป็นปัญหาหนึ่งที่ได้รับการวิจารณ์ว่า
มุ่งในด้านการวัดความรู้มากกว่าการปฏิบัติ นับได้ว่าผิดจากความมุ่งหมายของหลักสูตร
ซึ่ง เน้นด้านพฤติกรรมมากกว่าความรู้แบบท่องจำ ดังที่ ไพบุลย์ จันทยศ (๒๕๒๑ : ๒๓-๒๖)
กล่าวว่า "การวัดผลที่ไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในหลักสูตร ทำให้การเรียนการสอน
ของนักเรียนและครูต้องหัน หนีไปตามจุดมุ่งหมายของการวัดผล มิได้หันไปตามจุดมุ่งหมาย
ของหลักสูตร "

นอกจากนั้นยังพบว่า ครูมีความเข้าใจเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียน
ในหลักสูตรเพียงระดับพอใช้ (สนบอง ภูวรางกูร ๒๕๒๑ : ๑๕๐) ครูไม่เข้าใจว่า
พฤติกรรมที่กำหนดไว้คืออะไร จะวัดอย่างไร แม้ผู้บริหารโรงเรียนก็ยังไม่เข้าใจวิธีการ
ประเมินผลที่ถูกค้อง (ศิริวรรณ คีไพบุลย์ ๒๕๒๑ : ๑๔๔) เป็นผลให้การประเมินผลไม่ถูกค้อง

ตามแนวปฏิบัติของหลักสูตรใหม่ บางแห่งมุ่ง เน้นการวัดผลแบบสอบข้อเขียน เพียงอย่างเดียว ไม่มีหลักฐานการวัดผลตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม นอกจากนี้ ผลการประเมินก็มิได้ ถูกนำมาพัฒนาการเรียนการสอนแต่อย่างใด (กรมวิชาการ อ้างถึงใน ศักดิ์สิทธิ์ ชัตติยา-สุวรรณ ๒๕๒๕ : ๓) และพบว่า ปัญหาหนึ่งสืบเนื่องมาจาก โรงเรียนชาควัสถุต่าง ๆ ที่จะนำมาสร้างเครื่องมือในการวัดผล เช่น กระดาษ หมึกพิมพ์ (บุญนิศย์ ไวสุตีก ๒๕๒๑ : ๑๔๕)

ด้านการบริหารหลักสูตร ปัญหาที่กล่าวกันมาก และเป็นปัญหาที่ทำให้โรงเรียนทั่วไปไม่พร้อมที่จะ เปิดสอนหลักสูตรใหม่ก็คือ การอบรมซึ่งใช้เวลาสั้น และอบรมไม่ทั่วถึง อันเป็นปัญหาสืบเนื่องจากความจำกัดในเรื่องงบประมาณ (วันชัย สุภนกร ๒๕๒๒ : ๑๔) การอบรมครูผู้ให้หลักสูตรก็อบรมกันหลายขั้นตอน กว่าจะถึงครูผู้ทำการสอนจริง ๆ แนวทางของหลักสูตรและวิธีการก็เปลี่ยนแปลงหรือเบี่ยงเบนไปมาก (กรมวิชาการ ๒๕๒๒ : ๑๒-๑๓ อ้างถึงในพิทยาลงกรณ์ พิลาศ เอมอร ๒๕๒๓ : ๔๔) การนิเทศและติดตามผลก็ทำได้ไม่ทั่วถึง เนื่องจากศึกษานิเทศก์มีน้อย (วันชัย สุภนกร ๒๕๒๒ : ๑๔) เมื่อเป็นเช่นนี้จึงทำให้โรงเรียนส่วนใหญ่ยังคงดำเนินการจัดระเบียบงานการใช้หลักสูตรได้ไม่บรรลุตามเป้าหมาย และแนวนโยบายที่กำหนดไว้ในหลักสูตร (พิทยาลงกรณ์ พิลาศ เอมอร ๒๕๒๓ : ๓๐) นอกจากนี้ก็ยังประสบปัญหาในด้านเอกสารประกอบการสอน อันได้แก่ แผนการสอน คู่มือครู กำหนดการสอน หนังสืออ้างอิง เอกสารสำหรับนักเรียนคนคว่า และ เอกสารอื่น ๆ ที่จำเป็นสำหรับการเรียนการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ซึ่งมีเนื้อหาวิชาที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เอกสารดังกล่าวนี้ครูมักประสบปัญหาไม่เพียงพอกับความต้องการและการจัดส่งล่าช้า โดยเฉพาะในท้องที่ทุรกันดาร บางโรงเรียนแทบไม่มีหนังสืออะไรเลย (เพราะพรรณ โกมลมาลย์ ๒๕๒๖ : ๓๔) แผนการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตก็ไม่ได้ระบุเนื้อหาไว้ ทำให้ครูไม่เข้าใจเนื้อหาวิชา (พัชรารภรณ์ จิตรโต ๒๕๒๖ : ๒๗) การใช้แหล่งวิทยาการในท้องถิ่นให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน ก็ปรากฏว่าหลายแห่งยังไม่ได้ใช้ประโยชน์เลย บางแห่งก็มีปัญหาเพราะโรงเรียนอยู่ห่างไกลจากแหล่งวิทยาการ (เพราะพรรณ โกมลมาลย์ ๒๕๒๖ : ๓๕) ผลการวิจัยของ สันจัต อิมทริกานนท์ พบว่าครูประถมศึกษา เลือกรูปแบบวิธีสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต โดยเชิญวิทยากร

จากห้องถิ่นมาบรรยาย และการจัดการศึกษานอกสถานที่ เป็นวิธีที่ใ้ประโยชน์ที่สุด นอกจากนั้น
ครูยังประสบปัญหาความรุนแรงระดับมาก (สันหัต อินทริกาพนธ์ ๒๕๒๖ : บทคัดย่อ)

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ และ ๖ นับเป็นการศึกษาชั้นสูงก่อนจะจบระดับประถมศึกษา
ซึ่ง เป็นระดับที่นำให้มีความสุข เป็นอย่างยิ่ง เพราะนับได้ว่านักเรียนในระดับนี้เป็นผลของ
หลักสูตร พ.ศ.๒๕๒๑ โดยตรง และผลนี้ย่อมเกิดผลกระทบต่อไปถึงระดับมัธยมศึกษา
(สำหรับนักเรียนที่เรียนต่อ) และผู้ที่ออกไปดำเนินชีวิตในสังคม (สำหรับนักเรียนที่ไม่ได้
เรียนต่อ) หากการจัดการและการใช้หลักสูตรกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตประสบ
ความสำเร็จ ก็ย่อมจะทำให้ให้นักเรียน เข้าใจถึงกระบวนการแก้ปัญหาชีวิตและสังคม ซึ่งจะ เป็น
ประโยชน์อย่างมากต่อสังคมและ ประเทศชาติ

จากปัญหาและความสำคัญดังกล่าว ชุมพันธ์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ จึงมีความ
ต้องการที่จะศึกษาเจาะลึก เฉพาะปัญหาของกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตที่เกิดขึ้นใน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ และ ๖ โดยวิธีออกแบบสอบถาม เช่น เกี่ยวกับการวิจัย เรื่อง
"ความคิด เห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับโครงสร้างและ เนื้อหาสาระหลักสูตรประถมศึกษา
พ.ศ.๒๕๒๑" เมื่อ พ.ศ.๒๕๒๓ ซึ่งยังมีข้อมูลตีพิมพ์เป็นไม่เพียงพอ ผู้วิจัยจึงได้รับความ
สนับสนุนจากหน่วยงานดังกล่าว ให้ศึกษาความคิด เห็นของศึกษานิเทศก์ ผู้บริหารโรงเรียน
และครูชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ และ ๖ เพื่อนำผลการวิจัยนี้ไปเป็นข้อมูลประกอบการวิเคราะห์
หลักสูตร พ.ศ.๒๕๒๑

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความคิด เห็นของศึกษานิเทศก์จังหวัด ศึกษานิเทศก์อำเภอ ศึกษานิเทศก์
ส่วนกลาง ผู้บริหารโรงเรียน และครูชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ และ ๖ เกี่ยวกับปัญหาด้าน
ต่อไปนี้

๑. การจัด เนื้อหาและแนวทางการปรับปรุง เนื้อหากลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ และ ๖
๒. การจัดการ เรียนการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ชั้นประถมศึกษา
ปีที่ ๕ และ ๖

๓. การบริหารและการจัดการค่านุเคราะห์ การจัด เวลาเรียน การจัดส่งคู่มือครูและหนังสือเรียน ตลอดจนการใช้ทรัพยากรในห้องเรียน

ขอบ เขตของงานวิจัย

การวิจัยนี้ศึกษา เฉพาะปฏิกิริยาของกลุ่มสร้าง เสริมประสบการณ์ชีวิต ซึ่งได้จากความคิดเห็นของตัวอย่างประชากรที่เป็นศึกษานิเทศก์ ผู้บริหาร และครู สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เท่านั้น

ข้อตกลงเบื้องต้น

๑. ผู้อำนวยความสะดวกการประถมศึกษาและหัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอได้แจกแบบสอบถามให้แก่วัยอย่างประชากรที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสร้าง เสริมประสบการณ์ชีวิตตามคำแนะนำที่ผู้วิจัยได้ส่งไปให้
๒. ข้อมูลที่ได้ถือว่ามีความ เชื่อถือได้ ทั้งนี้ เพราะผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสัมภาษณ์เพิ่มเติมด้วย

ความจำกัดของการวิจัย

เนื่องจากผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งประเทศ จึงมีความจำกัดในเรื่องการส่งแบบสอบถามที่ผู้วิจัยไม่สามารถคัดเลือกตัวอย่างประชากรด้วยตนเองในแต่ละจังหวัดได้ จึงขอความร่วมมือจากผู้อำนวยความสะดวกการประถมศึกษาจังหวัด และหัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอในการแจกแบบสอบถาม

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ศึกษานิเทศก์ หมายถึง ศึกษานิเทศก์จังหวัดและศึกษานิเทศก์อำเภอ ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสร้าง เสริมประสบการณ์ชีวิต สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การประถมศึกษาแห่งชาติ

ผู้บริหาร หมายถึง ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยความสะดวกหรือผู้รักษาการแทนในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

ครู หมายถึง ครูผู้สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ และ ๖ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

ปัญหาการจัดการและการใช้หลักสูตร หมายถึง ปัญหาอันเกิดจากการจัดเนื้อหา
การจัดการ เรียนการสอน การบริหารและการจัดการด้านบุคลากร การจัดเวลาเรียน
การจัดส่งคู่มือครูและหนังสือเรียน ตลอดจนการใช้ทรัพยากรในท้องถิ่น การจัดการเรียน
การสอน การวัดและประเมินผล และความสามารถของครูในการสอน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑. ได้ทราบความคิดเห็นของศึกษานิเทศก์จังหวัด ศึกษานิเทศก์ส่วนกลาง
ศึกษานิเทศก์อำเภอ ผู้บริหารโรงเรียน และครูชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ และ ๖ เกี่ยวกับ
ปัญหาอันเกิดจากการจัดเนื้อหา และการใช้หลักสูตรกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
๒. ศูนย์พัฒนาหลักสูตรสามารถนำผลการวิจัยไปใช้ประกอบการพิจารณา
วิเคราะห์และปรับปรุงหลักสูตรระดับประถมศึกษา กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย